

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SPLITU
STALNA SLUŽBA U SUPETRU

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Splitu, Stalna služba u Supetru, po sucu tog suda Katarini Heinrich, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja: Ante Glavinić, Brač, 21 410 Postira, Paranjegota kala 3, OIB:31965271846, zastupan po punomoćnici Jasminki Franić, odvjetnici u Splitu, protiv tuženika: OTP BANKA d.d., Split, Domovinskog rata 61 , OIB:52508873833, zastupan po punomoćnicima odvjetnicima iz OD Anić, Anić, Split, radi utvrđenja ništetnosti i isplate (ulazna naknada po kreditu), nakon glavne i javne rasprave održane i zaključene dana 16. rujna 2026. godine, u nazočnosti zamjenika punomoćnika tužitelja odv. Deana Rahana, a u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, na ročištu za objavu odluke dana 15. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

1. Utvrđuje se ništetnim i bez pravnog učinka dio odredbi Ugovora o kreditu broj 89090/05 od 28.09.2005.g. kojeg su zaključili ANTE GLAVINIĆ, OIB: 31965271846, i SOCIETE GENERALE- Splitska banka d.d., sada OTP BANKA d.d. Split, Domovinskog rata 61, OIB:52508873833, u dijelu u kojem je ugovoren trošak obrade kredita (ulazna naknada), sadržan u čl.8. Ugovora o kreditu.

2. Dužan je tuženik u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe na ime povrata naknade troškova za obradu kredita (ulazna naknada) isplatiti tužitelju iznos od 132,72.EUR (fiksni tečaj konverzije: 1 EUR=7,53450 kuna), sve sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od dospijeca do isplate tj. od dana 14.10.2005.do isplate koja se zakonska kamata na navedeni iznose do 31.12.2022.g. obračunava po stopi u skladu sa odredbom čl.29.st.2. ZOO-a ("NN" 35/05, 41/08, 78/15, 29/18, 126/21), a od 01.01.2023.g. pa nadalje po stopi iz izmijenjene odredbe čl.29.st.2. ZOO-a ("NN" 114/22), te Uredbe o izmjeni ZOO-a ("NN" 156/22), i to po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na odnose iz trgovačkih ugovora i ugovora između trgovca i osobe javnog prava na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana trećeg polugodišta za osam postotnih poena, a u ostalim odnosima za tri postotna poena.

Obrazloženje

1. U tužbi se navodi da je tužitelj dana 28.09.2005.g.s tuženikom kao kreditorom, konkretno sa tuženiku pripojenom Društvu SOCIETE GENERALE - Splitska banka d.d. kao kreditorom,(dalje: Banka), zaključio Ugovor o kreditu (dalje: Ugovor) broj 89090/05, temeljem kojeg mu je Banka stavila na raspolaganje kredit u iznosu od 39.532,00 CHF isplaćen u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem deviznom tečaju Hrvatske narodne banke za valutu CHF na dan korištenja kredita, da je tuženik u gore navedenom, unaprijed formuliranom standardiziranom Ugovoru i to u čl.1.i 2.Ugovora, ugovorio valutnu klauzulu u valuti švicarski franak (CHF) i otplatu kredita iz Ugovora, vezao uz ovu valutu, te je u čl. 8. i 9. Ugovora ugovorio da se tužitelj kao korisnik kredita, obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno aktima kreditora te je tako tužitelju za obradu kredita dana 14.10.2005. naplaćena naknada u iznosu od 1.000,00 kn / 132,72 EUR, pa da je na ovakav način i to tako da je u Ugovor ugradio nepoštenu i ništetnu ugovornu odredbu na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica EUR, i klauzulu o ulaznoj naknadi/ naknadi za obradu kredita, postupao suprotno odredbama Zakona o zaštiti potrošača (dalje: ZZZP), Zakona o obveznim odnosima (dalje: ZOO) načelu savjesnosti i poštenja kao temeljnom načelu obveznog prava, te protivno zakonodavstvu Europske unije ugrađenom u ZZZP, što da je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, sve na štetu tužitelja, zbog čega je protiv istog je vođen sudski postupak kolektivne zaštite interesa potrošača , a time i zaštite interesa ovdje tužitelja, i to pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem P-1401/12. kojom je utvrđeno da je Zagrebačka banka d.d. Zagreb kao tuženik u tom postupku) povrijedila interese i prava potrošača korisnika kredita, a time interese i prava ovdje tužitelja, zaključujući Ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača(Narodne novine br.96/13) i to člancima 81.,82., i 90.a od 07.kolovoza 2007.g. do 31.prosinca 2008.g. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09) i to u člancima 96.i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Navedena presuda je potvrđena presudom broj PŽ-6632/2017-10 od 14.06.2018.g. U odnosu na troškove za obradu kredita (ulazna naknada) , koja je ugovorena čl.8.predmetnog ugovora o kreditu, tužitelj ističe kako nije sporno da je ista ugovorena ali da to ujedno ne znači da se radi o poštenoj ugovornoj odredbi , budući da stranke o istoj odredbi nisu pojedinačno pregovarale. Naime, da je tuženik svoje kreditne proizvode prikazao kao gotove, unaprijed pripremljene po formalnom standardnom obrascu i nije ostavio mogućnost da se pregovara o pojedinačnim ugovornim odredbama. To da je dovelo do toga da je tužitelj pristao na odredbe sastavljene unaprijed od strane tuženika, bez mogućnosti utjecaja na sadržaj istih odredaba, slijedom čega je tuženik iskoristio svoj položaj "jače" ugovorne strane te je ugovorio naplatu prilikom isplate kredita, sukladno svojim aktima, radi čega je postupao potpuno suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu, kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. Osim toga, da činjenica što tuženik u sadržaj Ugovora nije unio, a niti je objasnio tužitelju koji je to opravdani razlog zbog kojeg je bilo nužno ugovoriti plaćanje navedenih naknada i zašto visina ulazne naknade izravno ovisi o iznosu

odobrenog kredita, govori u prilog tome da tako ugovorenom naknadom za obradu zahtjeva i odobravanje kredita nisu „pokriveni“ stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanju kredita. Tuženik je morao određeno popisati što čine troškove obrade kredita, kao i troškovi prijevremene otplate kredita, a ne samo isto naplatiti sukladno svojim aktima, čime su zapravo korisnici kredita dovedeni u neravnopravan položaj. Slijedom svega se ističe kako tužitelj kao potrošač nedvojbeno nije imao utjecaja na sadržaj predmetnih odredbi, već ih je je tuženik sam odredio, bez da se o tome pojedinačno pregovaralo, što rezultira time da su te ugovorne odredbe suprotne načelu savjesnosti i poštenja uzrokovale znatnu neravnotežu u pravima obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, potrošača. Tužitelj ističe da je bila dužnost tuženika prema Zakonu o zaštiti potrošača (dalje: ZZP) da potrošaču u pisanom obliku da sve potrebne informacije koje se odnose na ukupan iznos kredita, kamatnu stopu, valutu, vrstu tečaja, naknade i sve druge podatke koji su potrebni da bi on donio informiranu odluku. Također je obveza i da mu pruži odgovarajuća objašnjenja, a svi bitni podaci su trebali biti sadržani u ugovoru o kreditu. Odredbom iz čl. 81.st..2, 3. i 4. ZZP bilo je propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu potrošača, time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, te ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Dakle, da tužitelj u trenutku sklapanja predmetnog Ugovora, zbog propusta tuženika da postupi u skladu sa zakonskom obvezom, nije raspolagao svim informacijama koje su bile potrebne kako bi dobio informiranu odluku i na temelju kojih bi on mogao predvidjeti ekonomske posljedice istog pravnog posla, zbog čega je stavljen u neravnopravan položaj u odnosu na tuženika, slijedom čega su ugovorene odredbe o naknadi za obradu kredita (ulazna naknada), prijevremenu otplatu kredita (izlazna naknada), suprotna načelu savjesnosti i poštenja. Budući da su ništetne odredbe Ugovora o kreditu u dijelu koji se odnosi na naknadu za obradu kredita (ulazna naknada), tužitelj ima pravo na povrat onoga što je tuženik primio s osnove ništetnih odredbi Ugovora sukladno čl.323.st.1.ZOO-a. Iz pregleda prometa po partiji predmetnog kredita, kao i iz dopisa tuženika razvidno je da je obračun ulazne naknade/ naknade za obradu kredita po kreditu izvršen dana 14.10.2005. u iznosu od 1.000,00 kn / 132,72 EUR, pa se slijedom navedenog predlaže kao u izreci presude.

2. Tuženik se u odgovoru na tužbu protivi tužbi i postavljenom tužbenom zahtjevu, osporava osnov, priznaje sve odlučne činjenice, ne osporava tužitelju status potrošača, ne osporava visinu tužbenog zahtjeva, ističe prigovor zastare te predlaže da se tužbeni zahtjev u cijelosti odbije kao neosnovan. Nadalje ističe da se ovdje radi isključivo o pravnom pitanju te da tuženik osporava tužbeni zahtjev, ali priznaje sve odlučne činjenice i status potrošača tužitelja, kao i visinu tužbenog zahtjeva, prije svega drži da nema potrebe niti je u skladu s temeljnim načelima parničnog postupka izvoditi dokaze saslušanjem stranaka i provođenjem financijskog vještačenja pa se istima izričito protivi, štoviše iz razloga ekonomičnosti smatra da ne treba određivati pripremno ročište, te predlaže da sud sukladno čl. 332.a st. 2. ZPP-a donese presudu bez održavanja rasprave kojom će se tužbeni zahtjev odbiti kao neosnovan.

2.1. Očitujući se na navode tuženika iz odgovora na tužbu, u odnosu na prigovor zastare, tužitelj se poziva na pravna shvaćanja izražena u presudi br.Rev-2245/2017-2 od 20.ožujka 2018.g. i sjednici Građanskog odjela br.Su-IV-47/2020-2 od 30 siječnja 2020.g.kao i pravno shvaćanje VS RH zauzeto na sjednici Građanskog odjela broj Su-IV-33/2022-2 od 31.siječnja 2022.g. koji glasi: „Zastarni rok u slučaju restitucije zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323.st.1.ZOO/05 kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora”

3. U tijeku postupka sud je izveo dokaze pregledom dokumentacije priložene uz tužbu i to: Ugovor o kreditu broj 89090/05 od 28.09.2005.g., presuda TS u Zagrebu posl. broj P-1401/12., presuda VTS RH poslovni broj PŽ-6632/17 -10, te pregleda prometa po partiji kredita.

4. Tužbeni zahtjev tužitelja je osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenjem ništetnosti članka 8., kojima su ugovoreni jednokratni troškovi obrade kredita, a koje odredbe su sadržane u Ugovoru o kreditu broj 89090/05 od 28.09.2005.g..

6. Tuženikov prigovor zastare tužiteljeve tražbine nije osnovan jer se u konkretnom slučaju radi o stjecanju bez osnove za koje se primjenjuje petogodišnji rok zastarijevanja predviđen odredbom članka 225. ZOO-a. U ovom se slučaju radi o restitucijskom zahtjevu temeljem članka 323. stavka 1. ZOO-a, u kojem slučaju zastara počinje teći od dana utvrđenja ništetnosti ugovora ili pojedinih njegovih odredbi. Takvo pravno shvaćanje je prihvaćeno na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Su-IV-47/20 održanoj 30. siječnja 2020., što znači da zastarijevanje počinje teći od dana donošenja prvostupanjske presude u ovoj pravnoj stvari.

7. U ovom postupku su mjerodavne niže navedene odredbe Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99, 88/01, dalje: ZOO/91), koje se primjenjuju temeljem čl.1163.Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, dalje: ZOO), Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03, dalje: ZZP/03), potom Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine 79/07, 125/07, 75/07, 75/09, 79/09, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12, 56/13 dalje ZZP/07), te Zakon o zaštiti potrošača (NN 41/14, 110/15, 14/19 – dalje u tekstu ZZP/14).

8. Među parničnim strankama utvrđene su sljedeće nesporne činjenice:

- da su stranke dana 28.09.2005.g sklopile Ugovor o kreditu broj 89090/05.
- da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru tuženika.
- da je navedenim Ugovorom, to u čl. 8. ugovoreno da naknada za obradu kreditnog zahtjeva iznosi 1,00 % od iznosa odobrenog kredita, a najviše 1.000,00 kuna, plaćanje

jednokratno, prije korištenja kredita, korisnik kredita se obvezuje platiti naknadu neovisno o korištenju odnosno o neiskorištenom iznosu kredita.

- da je tužitelj dana 14.10.2005. platio naknadu u iznosu od 1.000,00 kn / 132,72 EUR

9. U postupku je valjalo razjasniti jesu li ugovorne odredbe o ulaznoj naknadi radi obrade kredita u predmetnom Ugovoru o kreditu bile jasne, lako razumljive i uočljive, odnosno jesu li nepoštena, obzirom je posljedica nepoštenosti odredaba njihova ništetnost, te pripada li u tom slučaju tužitelju utuženi iznos radi primjene takvih odredbi Ugovora.

10. Što se tiče utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u pogledu ulazne naknade za obradu kredita valja reći sljedeće: Prema članku 81. ZZP/03, koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora (28. rujna 2005.), smatra se da je ugovorna odredba o kojoj se nije pregovaralo nepoštena, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinačnoj ugovornoj odredbi nije pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radilo o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca (čl. 81.st.2).

11. Odredbom čl. 82. ZZP/03 propisano je da ugovorne odredbe koje bi se, uz ispunjenje pretpostavki iz članka 81. toga Zakona, mogle smatrati nepoštenima jesu, između ostalih, odredba kojom se isključuje, ograničava ili otežava pravo potrošača da prava iz ugovora ostvari pred sudom ili drugim nadležnim tijelom, a poglavito odredba kojom se obvezuje potrošača na rješavanje spora pred arbitražom koja nije predviđena mjerodavnim pravom, odredba koja onemogućava izvođenje dokaza koji idu u prilog potrošaču ili odredba kojom se teret dokaza prebacuje na potrošača kada bi, prema mjerodavnom pravu, teret dokaza bio na trgovcu, a odredbom čl. 102. st. 1. ZZP-a je propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništava.

12. Prema odredbi članka 96. st. 1. ZZP/07 ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu potrošača, dok odredba stavka 2. tog članka propisuje da se smatra da se o pojedinoj odredbi ugovora nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca.

13. Citirane odredbe ZZP-a se temelje na Direktivi Vijeća 93/13/ EEZ od 5. travnja 1993. godine o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima (Službeni list EZ 1993. L 95/29, dalje Direktiva 93/13). Tako se prema Direktivi 93/13 (čl. 3. st. 2.) smatra da odredba nije individualno stipulirana ako ju je unaprijed formulirao trgovac i ako potrošač nije mogao utjecati na njen sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranih standardnih ugovora ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj odredbi individualno pregovaralo, teret dokaza je na njemu, a koje pravilo se u svjetlu ostalih odredbi i cilja Direktive 93/13 tumači restriktivno na način da se, čak ako je potrošač i mogao pregovarati o sadržaju određene odredbe, ali stvarno nije na njen sadržaj utjecao, tj. nije ga promijenio, ugovorna odredba se smatra jednostrano određenom.

14. Prema čl.81.st.4. ZZP/03 na tuženiku je teret dokaza da se pojedinačno pregovaralo o odredbama čl.8. (odredbe o ulaznoj naknadi) ugovora u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru, a predmetni ugovor stilom pisanja odaje dojam da je riječ o tako sastavljenom ugovoru.

15. Kako se tuženik u svom odgovoru protivio svim dokazima predloženim od strane tužitelja, a nije predložio izvođenje bilo kakvih dokaza na okolnost da se pojedinačno pregovaralo o odredbi kojom je regulirana ulazna naknada, koji dokaz je pada ne teret tuženika, sukladno čl.81.st.4. ZZP/03, sud smatra utvrđenim da tuženik sa tužiteljem nije pojedinačno pregovarao o odredbi o ulaznoj naknadi, pa je riječ o nepoštenoj odredbi koja je ništetna (čl.81.st.1. i čl.82.alin.11. u vezi s čl.87.st.1.ZZP/03).

16. Odredbom članka 4. ZOO-a propisano je da su u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati se načela savjesnosti i poštenja. Načelo savjesnosti i poštenja općenito znači da su sudionici obveznih odnosa dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obje ugovorne strane, vodeći pri tome računa o smislu i svrsi obveznog odnosa. Konkretno, kao mjerilo ponašanja procjenjuje se kako bi se ponašao prosječan čovjek ili prosječan potrošač s jedne strane, odnosno uredan i savjestan gospodarstvenik ili dobar domaćin s druge strane. Načelo savjesnosti i poštenja općenito znači da su sudionici obveznih odnosa dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obje strana, pri tom vodeći računa o smislu i svrsi obveznog odnosa. Prema odredbi članka 83. ZZP-a, prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzimat će se u obzir narav proizvoda ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor.

17. Po pitanju ništetnosti (ništavosti) ugovorne odredbe o ulaznoj naknadi, treba reći i to da Sud Europske unije u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 vezano uz nepoštenost ugovorne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi navodi: „Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje, može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri.“, pa primjenjujući isto na konkretan slučaj, osobito jer tuženica koja je nedvojbeno sastavila predmetnu ugovornu odredbu o pravu na jednokratnu naknadu i o kojoj se nedvojbeno nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazala opravdanost ugovaranja naknade u postotku od odobrenog iznosa kredita (1,25%) koji je naplatila u trenutku odobravanja kredita, osobito uzimajući u obzir da je u čl. 5. Ugovora o kreditu između stranaka ugovoreno da tužitelj snosi „(...) javnobilježničke troškove, sudske troškove i pristojbe kao i sve ostale troškove vezane uz zaključenje predmetnog Ugovora i naplatu tražbina iz istog, to ostaje nejasnim koji troškovi ili usluge tuženice su obuhvaćeni ugovorenom naknadom, odnosno troškovima obrade kredita. Obzirom na sve navedeno a kako tuženica nije dokazala koji troškovi/usluge su obuhvaćeni ugovorenom tzv. ulaznom naknadom, tuženik je nepošteni stjecatelj novčanog iznosa koji je primila temeljem nepoštenih odredbi koju je u svoju korist uvrstila u Ugovor o kreditu.”

P-1668/2026.

18. Prema čl. 323. st. 1. ZOO-a u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe pravno se smatra zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove iz čl. 1111. ZOO-a.

U Supetru, dana 15. listopada 2026.

Sutkinja:

Katarina Heinrich

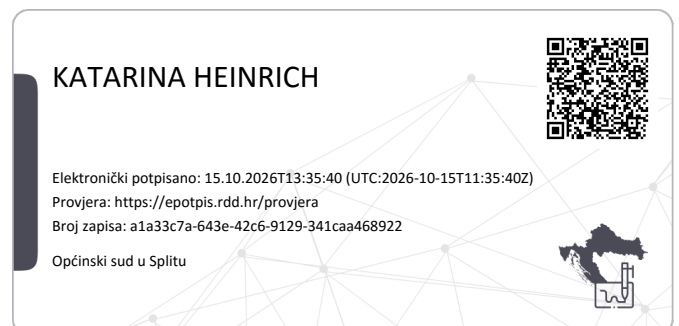
Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dostave presude. Žalba se izjavljuje pismeno u tri primjerka putem ovog suda, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

Dostaviti:

- odvj. Jasminka Franić, Split
- odvj. Vedran Anić, Split

.

Broj zapisa: **9-3088e-b3e5d**

Kontrolni broj: **0b5a7-a19ce-de7af**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.